

Niekas nematė, kaip medžio
naktiniai slibinai. Rytiniai ganosi
miglose, dieniniai žvejoja, o nak-
tiniai slankioja nebyliais šešeliais
ir nė galvos nepasuka. Visgi gruo-
džio pirmomis dienomis jie ima
apvalėti. Mėnesio vidury jau būnaa
išsiiputę kaip melinės bandutės ir
tik išrai trumponis kojelėmis,
vilkdam i pilvus ir palikdami snie-
ge plačias šliūžes.

Dar jie ima svyti. Tiesa, pastebeti tai galima tik kai slibinas išslenka iš miesto ir pranyksta miške. Štai tada, jei smalsu mėnu li paslepija medžiu šakos, o pats slibinas nepatogiai išsireičia rangudamasis tarp krūmų, jo žvynai prasikleidžia, ir miška užlieja švelni šviesa.

Kadaise žmonės tikėjo, kad tik dėl slibinų žiemą dienos tokios trumpos. Esą, tie prisikemša pilnus pilvus saulės spinduliu, ir žemė panyra į tamsą. Žinoma, anuomet, niekas negirdėjo, kad Saulė yra milžiniškas iškaitusių dujų kamuolys, kurio suslamsti joks plėšrūnas nepajęgtų. Et, ką ir bekalbėti – tokie laikai buvo.

Sako, žmonės net eitavo slibinu baidyti, kad tie paskutinės švie-
sos nesumaumotų. Apsiginkluo-
davo kuokomis, ant pilvų po
būgną, dantyse tarškynės, ir
pirmyn: šokinėja aplinkui, triuk-
mauja. Aišku, slibinui tai ne
motais. Šliaužia sau ir švyti. Švy-
ti ir šliaužia. Net nesušarpščia.

Tuoj kils

- Na, močiute... Kam dūšelėms slibinai? Jos pačios kur nori muskris.
- Nesakyk. Neduota joms čia vaidenis. Kiekvienai prie Kūcių stalo pakviestai slibinas turi vartus atkelti ir palydėti. Štai ir ruošiasi jie skrydžiui, kūrenasi. O jūs kibirais ir žarstekliais... Ar gražu taip?

Kodėl: mėnesių įvairovė?

- Mėta.
- Kilti ruošiasi.
- Kaip – kilti?
- Aukštai. Oro balioną matei?
- Taip ir čia. Kad tik ugnis kaitri būtų.
- Negali būti, močiut! Kur jie skristų?
- I dausas. Dūšelių prie Kūčių

Kartą ir Mėta su draugais nusprendė prieš Kūčias senoviškai pasilinksinti. Prisirinko kibirių, samčių, žarsteiklų ir nukūré skalambydami. Toli nenubėgo – išlindo Mėtos mociutė ir visus išvaikė. Tai gėdos buvo! Siaubas. Po to Mėta net kalbėtis su motiečiute nebenorėjo, bet toji atejo, atsisėdo ant lovos ir paklausė:

– Nieko, vaikel. Tik prosėm liams lėkštėlę ant stalo padėk ant palangės vieną – toms dūsiems, kurios be vienos. Tuoj slibinai kils.

švyti, brangute?

88

7

6